

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **O. Z.**, zastoupeného Mgr. Annou Větrovskou, advokátkou se sídlem Štěpánská 57/630, 110 00 Praha 1, proti žalované **Policii České republiky, Správě hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, 140 21 Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2006, č. j. PSP-138/OKS-ČJ-100-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2008, č. j. 9 Ca 100/2006 - 46,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2008, č. j. 9 Ca 100/2006 - 46, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 30. 12. 2003 podal žalobce u bývalého Obvodního ředitelství Policie ČR Praha 5 (od 1. 1. 2004 jeho působnost přešla na nově zřízené Obvodní ředitelství Policie ČR Praha II, dále též „správní orgán prvního stupně“) žádost o poskytnutí informace o obsahu celého spisu skupiny kontroly a stížností bývalého Obvodního ředitelství Policie ČR Praha 5 č. j. OR 5-43/SKS-ST-2003, týkajícího se vyřizování stížností na protiprávní chování policisty služby kriminální Policie a vyšetřování ppor. Ing. M. K. Jelikož žalobce ve lhůtě 15 dnů neobdržel žádné rozhodnutí o žádosti, nastala dle jeho mínění fikce, že bylo vydáno zamítavé rozhodnutí podle § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (ve znění do účinnosti novely provedené zákonem č. 61/2006 Sb.). Po uplynutí 15 denní lhůty obdržel žalobce rovněž písemné zamítavé rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Proti oběma rozhodnutím – fiktivnímu i reálnému – podal žalobce odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 1. 2004, č. j. PSP-60/OKS-ČJ-32-2004, zamítla s tím, že za jediné rozhodnutí považovala pouze rozhodnutí reálné a nikoliv fiktivní. Podle žalobce proto žalovaná o odvolání proti fiktivnímu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nerozhodla v zákonem stanovené lhůtě, čímž došlo k další fikci vydání rozhodnutí o odvolání, jímž bylo odvolání zamítnuto a fiktivní rozhodnutí

správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Žalobce následně podal proti reálnému i fiktivnímu rozhodnutí žalované žaloby k Městskému soudu v Praze.

V případě žaloby proti reálnému rozhodnutí žalované bylo toto zrušeno městským soudem rozsudkem ze dne 31. 10. 2005, č. j. 5 Ca 27/2004 - 42 a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení.

Pokud jde o žalobu proti fiktivnímu rozhodnutí žalované, ta byla usnesením městského soudu ze dne 28. 11. 2005, č. j. 7 Ca 27/2004 - 54, odmítnuta s tím, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice bylo žalobci doručeno až po uplynutí 15 denní zákonné lhůty, avšak vydáno bylo před jejím uplynutím, a proto ke vzniku fiktivního rozhodnutí vůbec nedošlo, což zakládá neodstranitelnou podmínku řízení. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 15/2006 - 73, usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vyslovil přitom názor, že rozhodnutí ve smyslu § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je „vydáno“, jestliže je v zákonné lhůtě doručeno žadateli o informaci jeho písemné vyhotovení. Podle tvrzení žalobce následně Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 3. 2008, č. j. 7 Ca 151/2007 - 98 zrušil fiktivní rozhodnutí žalované, jakož i reálná rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalované. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 25. 4. 2008.

Správní orgán prvního stupně vydal ve věci nové rozhodnutí dne 24. 1. 2006, č. j. OR II-74/SKS-2006, jímž částečně nevyhověl žádosti žalobce o informace v rozsahu listů č. 17, 19, 20, 21, 22, 23 a 25 požadovaného správního spisu. K odvolání žalobce změnila žalovaná rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že se žádosti o poskytnutí informací nevyhovuje pouze v části týkající se listů č. 17 (služební hodnocení ppor. Ing. M. K.) na základě § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a č. 25 (kopie z knihy návštěv bývalého Obvodního ředitelství Policie ČR Praha 5 v období od 10.30 hodin dne 13. 3. 2003 do 11.35 hodin dne 14. 3. 2003) na základě § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů.

Proti tomuto rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 19. 2. 2008, č. j. 9 Ca 100/2006 - 46, zamítl.

Žalobce brojil proti rozhodnutí městského soudu včasnou kasační stížností. Po obsáhlé rekapitulaci skutkového stavu a podání jednotlivých stran žalobce předně považoval za nesprávné soudem provedené posouzení tvrzení žalobce, že ve věci již bylo rozhodnuto fiktivním rozhodnutím, a proto je žalobou napadené rozhodnutí žalované nicotné. K poznámce soudu o „vedení procesně zavádějící polemiky“ žalobce konstatoval, že tato je následkem nejednotné soudní praxe pokud jde o výklad § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce zastává názor, že rozhodnutí je ve smyslu § 15 odst. 4 věta první zákona č. 106/1999 Sb. „vydáno“, jestliže je v zákonné lhůtě doručeno žadateli o informaci jeho písemné vyhotovení. Odkazuje k tomu na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 14. 12. 2004, č. j. 5 A 16/2002 - 43, a ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 15/2006 - 73), na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 5. 1995, č. j. 6 A 180/93 - 38, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 7. 2004, č. j. 22 Ca 296/2003 - 38 a na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 10. 2003, č. j. 30 Ca 56/2003. Považuje-li městský soud žalobcovy námitky uvedené již v žalobě za absurdní nebo za zavádějící polemiku, představuje to dle názoru žalobce libovůli a pohrdání občanem, který jedná v důvěře v rozhodnutí vrcholných institucí (k tomu žalobce uvádí usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2007, sp. zn. 21 Cdo 2858/2007). Městský soud však k dovolané judikatuře vrcholných soudních orgánů nepřihlédl a svůj postup zdůvodnil pouze odkazem na rozhodnutí jiné, s těmito rozhodnutími neslučitelné. Žalobce připomíná, že mezi základní znaky právního státu patří i

právo na to, aby soudy ve skutkové a právně obdobných věcech rozhodovaly shodně a nikoliv odlišně, což potvrzuje žalobcem blíže specifikovaná rozhodovací činnost Ústavního soudu. Rovněž odkazuje na § 12 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) a na úkol Nejvyššího správního soudu zajišťovat jednotu a zákonnost rozhodování soudů, z čehož dovozuje nutnost závaznosti právních názorů zdejšího soudu.

Za rozporné s platným právem považuje žalobce i způsob, jakým se městský soud vypořádal s dalšími jeho žalobními námitkami. Pokud jde o odepření poskytnutí informace na č. l. 25 požadovaného stížnostního spisu (kopie z knihy návštěv), žalobce zdůrazňuje, že v případě jména, příjmení a čísla průkazu totožnosti jednotlivých návštěvníků se nejedná o osobní údaje. Tento názor potvrdilo i Ministerstvo vnitra v dopise ze dne 17. 6. 2008, ve kterém s výslovným odkazem na stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů č. j. 938/01/OLP uvedlo, že „v případě zaznamenávání jména, příjmení a čísla osobního dokladu návštěvníka se nejedná o osobní údaj ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb.“ Podle § 3 odst. 1 zákona č. 283/1991 Sb. je Policie podřízena Ministerstvu vnitra, a proto by toto stanovisko Ministerstva vnitra měla respektovat. Městský soud v této souvislosti došel k absurdnímu závěru, že ohledně poskytnutí informací na tomto listu spisu není vůbec dána působnost povinného subjektu. Podle žalobce je nemyslitelné, aby povinný subjekt ohledně celého spisu, který sám vytvořil, který má v držení a který se týká věci veřejné, byl podle § 2 zákona č. 106/1999 Sb. povinným subjektem u některých listin obsažených ve spise, zatímco u jiných listin obsažených v témže spise by povinným subjektem nebyl. Postup městského soudu v tomto případě porušil základní principy přezkumu správních rozhodnutí – správní soud nemůže vyhledávat další důvody rozhodnutí správního orgánu a dotvářet tak důvody jeho rozhodnutí. Navíc podle § 14 odst. 3 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. v rozhodném znění povinný subjekt v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto skutečnost sdělí do tří dnů žadateli. Takto ale žalovaná v průběhu správního řízení nepostupovala. Proto nemohla ex post v řízení před soudem namítat nedostatek působnosti, a tím spíše nemohl tuto otázku z vlastní iniciativy nastolovat správní soud.

V případě č. l. 17 stížnostního spisu, na němž je obsaženo služební hodnocení ppor. Ing. M. K., žalobce s odkazem na náleží ústavního soudu ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 453/03 konstatoval, že věci veřejnou jsou veškeré agendy státních institucí, jakož i činnost osob působících ve veřejném životě, tj. např. činnost politiků místních i celostátních, úředníků, soudců, popř. kandidátů či čekatelů na tyto funkce. Podle žalobce již z podstaty věci služební hodnocení policisty není věcí soukromou, ale veřejnou. Nejde tedy o informaci vztahující se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., jak je uvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí.

Žalovaná i městský soud přehlédly, že žalobce nežádal o poskytnutí informací o služebním hodnocení policisty (č. l. 17) a o kopii z knihy návštěv (č. l. 25), nýbrž žádal o informaci o obsahu celého stížnostního spisu ve formě poskytnutí kopie celého spisu. Účel žádosti o informace nelze rozměňovat na prvočinitele a rozpitvávat, co je obsahem toho kterého listu spisu, neboť požadovaná informace se týkala celého stížnostního spisu. Informace obsažené na jednotlivých listech ve svém souhrnu tvoří novou ucelenou informaci, o níž bylo žádáno. Touto otázkou se zabývá i odborná literatura, na niž žalobce bezvýsledně poukázal v žalobě: městský soud k tomu nezaujal žádné přezkoumatelné odůvodnění. Žalobce proto opětovně ocitoval úryvek komentáře k zákonu o svobodném přístupu k informacím a k zákonu o právu na informace o životním prostředí (autor F. Korbel). Žalobce dále poukázal na to, že k problematice, co je v případě žádosti o informace primární a co doprovodné, zaujala již v minulosti stanovisko sama žalovaná (č. j. PSP-278/OVK-ČJ-201-2006 ze dne 27. 6. 2006), které řeší situaci obdobnou zcela opačně. K tomu žalobce opětovně odkazuje na povinnost rozhodovat

v obdobných případech stejně a na judikaturu Ústavního soudu k této otázce. Podle žalobce bylo možné případně osobní údaje (pokud by se na požadovaných listinách vyskytovaly) znečitelnit a zbývající obsah listin poskytnout. Obě listiny byly vytvořeny původně v jiné oblasti činnosti Policie ČR, nicméně tuto sféru opustily a existují i mimo ni v důsledku toho, že byly zařazeny do spisu zcela jiného druhu a staly se tak podklady, které si opatřil kontrolní orgán při prošetřování stížnosti.

Konečně žalobce namítal, že se městský soud nezákonně vypořádal i s námitkou, že se na projednávání věci podílel vyloučený pracovník správního orgánu prvního stupně. Dne 20. 1. 2006 bylo vydáno rozhodnutí o vyloučení vedoucího skupiny kontroly a stížností Obvodního ředitelství Policie ČR Praha II, npor. Bc. P. D., z projednávání a rozhodování ve věci žalobcovy žádosti o informace. Vyloučení vedoucího tohoto organizačního útvaru pak podle žalobce brání, aby věc místo něj vyřizovala jiná úřední osoba ze stejného útvaru a vyloučenému vedoucímu podřízená. Žalobce to dovozuje z § 9 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Ačkoliv v tomto zákoně není takové vyloučení podřízených pracovníků explicitně formulováno, lze k němu dle žalobce dospět logickým výkladem a argumentem a maiori ad minus: je-li vyloučen vedoucí, logicky je vyloučen i jeho podřízený, jinak by takové vyloučení ztrácelo smysl a bylo by jen formálním úkonem, který by bylo možno snadno obejít. Výslovně pak takové vyloučení upravuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Po vyloučení npor. Bc. P. D. bylo vydáno prvostupňové i druhostupňové rozhodnutí. Žalobce se však následně dozvěděl, že vyřízením jeho žádosti o informace byl pověřen Mgr. V. H., který je služebně zařazen ve stejném útvaru, jehož vedoucí je právě npor. Bc. P. D. Podle žalobce nešlo v tomto případě o námitku účelovou nebo opožděnou, jak se domnívá městský soud. Naopak šlo o hrubou vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a proto měl soud žalobou napadená rozhodnutí zrušit.

Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že odepření poskytnutí informací bylo dostatečně odůvodněno. Pokud jde o č. l. 17 stížnostního spisu, obsahuje služební hodnocení policisty ppor. Ing. M. K. zpracované podle § 15 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, které je podkladem pro rozhodování ve věcech služebního poměru jmenovaného policisty a spočívá v posouzení plnění služebních povinností, odborné a zdravotní způsobilosti policisty pro další výkon funkce nebo služby. Žalovaná se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že list č. 17 byl též podkladem pro vyhodnocení žalobcem podané stížnosti. Pokud jde o oprávnění Policie ke zjišťování totožnosti osob vstupujících do objektů Policie ČR, pak žalovaná podrobně popsala zákonná a podzákonná ustanovení, z nichž vyplývá povinnost vedení takové evidence. Podle žalované bylo odepření poskytnutí tohoto listu důvodné, neboť osoby tam vedené jako návštěvy jsou evidovány svým jménem, příjmením a evidenčním číslem dokladu totožnosti, a představují tak subjekt údajů, který se považuje za určený nebo určitelný, neboť jej lze přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla dokladu totožnosti, které je specifické pro fyzickou identitu osoby. Žalovaná proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Kasační stížnost je důvodná.

Kasační stížnost vymezuje čtyři okruhy námitek: první se týká existence fiktivních rozhodnutí o neposkytnutí informace a výkladu § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Další dvě námítka se zabývají zákonností neposkytnutí informace na č. l. 17 a 25 požadovaného stížnostního spisu. Konečně čtvrtá námitka se týká skutečnosti, že se na projednávání věci podílel

vyložený pracovník správního orgánu prvního stupně. Nejvyšší správní soud posoudil námitky v tomto pořadí. Přitom neshledal důvody, pro které by měl rozhodnutí městského soudu zrušit z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud musí dát za pravdu žalobci, že v době rozhodování městského soudu nebyla judikatura týkající se výkladu § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. zcela ustálená. Otázka, zda rozhodnutí o neposkytnutí informace musí být žadateli ve lhůtě pro vyřízení jeho žádosti rovněž doručeno (nepostačí tedy jeho vyhotovení v písemné podobě či jeho předání poštovní přepravě), byla předmětem sporu i uvnitř Nejvyššího správního soudu a v době rozhodování městského soudu byla předložena k rozhodnutí rozšířenému senátu zdejšího soudu. Avšak právě s ohledem na tuto nejednotu v rozhodování nelze městskému soudu vytýkat, že se v daném případě dopustil libovůle, když svůj právní názor opřel o předchozí rozsudek městského soudu ze dne 31. 10. 2005, č. j. 5 Ca 27/2004 - 42, vydaný v totožné věci žalobce. V něm tento soud pravomocně rozhodl, že na základě žádosti žalobce o informace bylo vydáno rozhodnutí ve lhůtě pro vyřízení žádosti a nenastala tak fikce rozhodnutí dle § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Proti tomuto rozhodnutí pak nebyla podána kasační stížnost.

Neobstojí ani argumentace žalobce, že se městský soud měl řídit rozhodnutími Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2004, č. j. 5 A 16/2002 - 43, a ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 15/2006 - 73 (případně rozhodnutími dalších soudů v této souvislosti žalobcem uváděných). Tato rozhodnutí sice potvrzují právní názor žalobce, avšak současně byla v okamžiku rozhodování městského soudu validně zpochybněna zákonem předvídanou procedurou – tj. předložením sporné otázky rozšířenému senátu. Ačkoliv lze konstatovat, že příhodnějším postupem městského soudu bylo v takové situaci vyčkat rozhodnutí rozšířeného senátu, nelze považovat samo o sobě za nezákonné, pokud se městský soud přiklonil k jedné z výkladových variant a ve věci rozhodl. A to tím spíše, byl-li městským soudem zaujatý právní názor následně potvrzen rozhodnutím rozšířeného senátu. Ten v usnesení ze dne 28. 4. 2009, č. j. 4 As 55/2007 - 84 (www.nssoud.cz) vyslovil názor, že „[p]ovinný subjekt poskytl včas požadované informace podle § 14 odst. 3 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 22. 3. 2006, nebo vydal rozhodnutí, kterým žádosti nevyhověl podle § 15 odst. 1 citovaného zákona, pokud příslušné písemnosti určené žadateli předal ve stanovené patnáctidenní lhůtě alespoň k doručení. Byly-li následně požadované informace či rozhodnutí žadateli doručeny až po uplynutí této lhůty, nenastala v důsledku toho právní fikce negativního rozhodnutí podle § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.“ Aplikujeme-li tento názor na žalobcův případ, je zřejmé, že správní orgán prvního stupně i žalovaná vydaly svá rozhodnutí včas, a tudíž nedošlo ke vzniku fiktivních rozhodnutí o odepření požadovaných informací.

Nejvyšší správní soud si je vědom, že v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 15/2006 - 73, který se týkal totožné žádosti žalobce o informace, rozhodl jinak a potvrdil existenci fiktivních rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalované. O nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalované a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z důvodu existence fiktivních rozhodnutí však není možné hovořit. Na základě zmiňovaného rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 15/2006 - 73, Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 3. 2008, č. j. 7 Ca 151/2007 - 98, zrušil fiktivní rozhodnutí žalované. Jelikož fiktivní rozhodnutí žalované neexistuje, nelze v této souvislosti shledat žalobou napadená rozhodnutí žalované a správního orgánu prvního stupně nicotnými pro rozpor s překážkou věci rozhodnuté. Nejvyšší správní soud navíc v předmětném rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 15/2006 - 73, vyšel z již zmiňovaného názoru, že rozhodnutí o neposkytnutí informace je ve smyslu § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. vydáno až v okamžiku, kdy je doručeno žadateli o informaci. Tento názor byl ovšem překonán citovaným rozhodnutím rozšířeného senátu. Rozhodující první senát za této situace není oprávněn trvat na svém původním názoru a je povinen na projednávané věc

aplikovat výklad zaujatý rozšířeným senátem, podle nějž k vydání fiktivních rozhodnutí vůbec nedošlo. Tato situace je ostatně projevem sjednocovací role Nejvyššího správního soudu a závazností jeho rozhodnutí (a tedy i rozhodnutí rozšířeného senátu), již se žalobce dovolává. Rozhodnutí rozšířeného senátu a jeho respektování nejen všemi senáty Nejvyššího správního soudu, ale i krajskými soudy rozhodujícími ve správním soudnictví pak zcela naplňuje požadavek stejného rozhodování ve skutkově a právně obdobných věcech artikulovaný v žalobcem citovaných rozhodnutích Ústavního soudu. Jakkoliv tedy došlo v žalobcově věci v průběhu řízení před soudy k rozhodnutím se zcela opačnými tendencemi, je současný stav završený a potvrzený usnesením rozšířeného senátu souladný s čl. 1 Listiny základních práv na svobod.

Trvání žalobce na existenci fiktivních rozhodnutí za této situace není opodstatněné a může jen vzbuzovat otázku, zda je cílem žalobce získání požadovaných informací nebo jen prodlužování řízení. V této souvislosti nepovažuje Nejvyšší správní soud konstatování městského soudu o absurdních důsledcích postupu žalobce za projev pohrdání občanem. Argumentace ad absurdum nebo argumentace zdravým rozumem je v soudním rozhodování zcela běžná a její použití městským soudem bylo na místě. Zdejší soud konečně nepovažuje za důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu skutečnost, že se městský soud konkrétně nevyjádřil k jednotlivým judikátům, které žalobce citoval v žalobě. Podle ustálené judikatury zdejšího soudu pouhé dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí nemohou založit nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí pro nedostatek důvodů (viz rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). V tomto pohledu jde tedy spíše o dílčí nedostatek odůvodnění rozsudku městského soudu, které nicméně jako celek ob stojí. Z komplexně vyargumentovaného názoru městského soudu lze totiž dovodit, proč se nepřiklonil k žalobcem uváděnému výkladu, byť to městský soud výslovně nezdůraznil. Nejvyšší správní soud proto první kasační námitku žalobce neshledal důvodnou.

Po vyřešení otázky nicotnosti rozhodnutí žalované a správního orgánu prvního stupně se Nejvyšší správní soud dále zabýval důvodností neposkytnutí informace na č. l. 17 a 25 stížnostního spisu. Nejprve považoval za vhodné vyjádřit se k námitce týkající se obou zmiňovaných listů. Žalobce totiž v kasační stížnosti tvrdil, že žádal o poskytnutí kopie celého stížnostního spisu a nikoliv o služební hodnocení policisty či výpis z knihy návštěv. Podle žalobce pak v takové situaci nelze rozpitvát, co je obsahem kterého listu spisu, neboť spis musí být poskytnut v celku. S takovou argumentací se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Žadatel o informaci má nepochybně právo žádat o informace v libovolném rozsahu – tj. například vyžádat si i kopii celého správního spisu. Je však povinností povinného subjektu prověřit, zda požadovaný materiál neobsahuje informace, na které se vztahují zákonná omezení. To má pak nutně za následek prověření jednotlivých součástí poskytnutého spisu z hlediska jejich kompatibility se zákonnými limity práva na informace.

Výklad provedený žalobcem by navíc ve svém důsledku vedl k obcházení účelu zákona č. 106/1999 Sb. Pokud by například existoval dokument obsahující utajovanou informaci nebo obchodní tajemství (§ 7 a § 9 zákona č. 106/1999 Sb.), nebyl by povinný subjekt oprávněn takový dokument na přímou žádost žadatele poskytnout. Stal-li by se však takový dokument součástí širšího správního spisu a požádal-li by žadatel o kopii celého tohoto spisu, byl by podle mínění žalobce zřejmě povinný subjekt povinen poskytnout žadateli celý tento spis (včetně utajované informace nebo obchodního tajemství). Takový výklad je zjevně neudržitelný: pro poskytnutí nebo odepření informace nemůže být určující to, zda žadatel požaduje konkrétní listinu nebo celý svazek listin, stejně jako je irelevantní účel jeho žádosti. Povinný subjekt proto posuzuje zákonnost poskytnutí informace vždy ve vztahu ke všem dokumentům obsaženým v požadovaném správním spisu. Sama skutečnost, že se utajovaná informace či obchodní tajemství (nebo v projednávaném případě informace vztahující se výlučně k vnitřním pokynům a

personálním předpisům povinného subjektu, resp. o osobní údaje chráněné zákonem č. 101/2000 Sb.) stane součástí spisu, k němuž původně nenáležela, z ní automaticky nečiní informaci volně dostupnou. Ani tuto námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Žalobce dále v této souvislosti citoval z komentáře k zákonu č. 106/1999 Sb.: „Neposkytnout informace lze jen tehdy, pokud je požadovaná informace určitého charakteru. To znamená, že taková informace vznikla přímo v rámci některé ze zmíněných oblastí či činností a mimo tento rámec neexistuje nebo jde o informaci, která vypovídá právě a jenom o řízení v této oblasti nebo činnosti. Povinný subjekt tedy nemůže odepřít poskytnutí informací jen proto, že se informace staly předmětem řízení či rozhodování v jedné z těchto oblastí či předmětem některé z těchto činností, pokud dané informace také existují i mimo rámec této oblasti či činnosti a nejsou pouze výlučným výsledkem řízení či rozhodování v této oblasti či činnosti.“ K tomu považuje zdejší soud za vhodné uvést následující. Ačkoliv v projednávaném případě služební hodnocení policisty a opis z knihy návštěv existují mimo rámce oblastí, v nichž původně vznikly tj. byly zařazeny do stížnostního spisu, je třeba ještě posoudit, zda nejsou takového charakteru, že vypovídají jenom o řízení či činnosti, o níž se informace podle zákona neposkytují. Dle mínění zdejšího soudu se městský soud tuto otázkou zabýval. V případě č. 1. 17 posoudil služební hodnocení policisty jako informaci výlučně se vztahující k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, jejíž status nemohlo změnit pouhé zařazení do stížnostního spisu. V případě č. 1. 25 pak dospěl k závěru, že žalovaná zde vůbec nebyla povinným subjektem, čímž odpadly jakékoliv úvahy ohledně charakteru této informace (ke správnosti tohoto závěru však srov. níže). Nejvyšší správní soud je proto přesvědčen, že se městský soud vypořádal s námitkami žalobce v tomto směru vedenými, byť výslovně nehodnotil žalobcem citovaný úryvek komentáře, a jeho rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dovolával-li se žalobce v kasační stížnosti rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2006, č. j. PSP-278/OVK-ČJ-201-2006, pak se jím Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť se jedná o novou skutečnost, kterou stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Žalobce dále namítal nezákonnost odepření poskytnutí informace na č. 1. 17 stížnostního spisu, na němž se nachází služební hodnocení ppor. Ing. M. K. Nejvyšší správní soud souhlasí s žalobcem v tom, že činnost Policie ČR a policistů v jejím rámci je nepochybně věcí veřejnou, která podléhá kontrole ze strany občanů mimo jiné i prostřednictvím zákona č. 106/1999 Sb. To ale samo o sobě neznamená, že veškeré informace vznikající (v jakékoliv formě) při její činnosti jsou veřejně přístupné. Proto je třeba posoudit, zda se na zmiňované služební hodnocení nevztahuje některá z výjimek obsažená v zákona č. 106/1999 Sb. odůvodňující jeho znepřístupnění veřejnosti; samozřejmě při vědomí skutečnosti, že tyto výjimky je třeba vykládat restriktivně.

Žalovaná i městský soud zaujaly názor, že odepření informace na tomto listu stížnostního spisu bylo oprávněné z důvodu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., tedy že se požadovaná informace vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Pod tuto kategorii omezení přístupu k informacím (která je ostatně jen fakultativní a její uplatnění závisí na uvážení povinného subjektu) lze zařadit například evakuační plán úřadu, pokyn o výdeji spotřebního materiálu apod. Pod vnitřní pokyny a personální předpisy naopak nespadá popis struktury úřadu, jmenovité obsazení jednotlivých funkcí či pracovní řád. Povahu vnitřních pokynů a personálních předpisů mají pouze takové akty, kterými jsou regulovány vztahy mezi zaměstnavatelem a zaměstnanci nebo výhradně uvnitř úřadu, aniž by se výsledky takové regulace projevily navenek ve vztahu k třetím osobám (viz Kužílek, O., Žantovský, M. Svoboda informací. Svobodný přístup k informacím v právním řádu České republiky, Linde Praha a. s., Praha, 2002, s. 66. Korbel, F. a kol. Právo na informace. Komentář. Linde Praha a. s., Praha, 2004, s. 79). Vnitřní pokyny a personální předpisy ve smyslu zákona

č. 106/1999 Sb. se tedy vyznačují regulativní funkcí, byť se nemusí jednat nutně o obecné normy pro neurčitý počet adresátů.

Na žalobcem požadovaném dokumentu je obsaženo služební hodnocení ve smyslu § 15 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky. Služební hodnocení podle tohoto zákona bylo podkladem pro rozhodování ve věcech služebního poměru policistů a spočívalo v posouzení plnění služebních povinností, odborné a zdravotní způsobilosti policisty pro další výkon funkce nebo služby. S jeho obsahem musel být hodnocený policista seznámen. Bližší úpravu jeho obsahu a procesu vzniku upravoval výnos Ministerstva vnitra České republiky č. 374/1992 Sb., kterým se provádí zákon ČNR č. 186/1992 Sb. o služebním poměru příslušníků Policie České republiky. Výnos upravoval proceduru schvalování služebního hodnocení včetně možnosti hodnoceného policisty podat k němu připomínky nebo námítky a způsob jejich vyřízení. Podle § 26 odst. 1 výnosu se platné služební hodnocení se bez zbytečného odkladu předávalo příslušnému útvaru pro personální práci k založení do personálního spisu hodnoceného. Součástí platného služebního hodnocení byly písemné připomínky nebo námítky hodnoceného k návrhu služebního hodnocení, stanoviska a odůvodnění hodnotitele (případně hodnotící komise) k návrhu služebního hodnocení, odvolání hodnoceného proti služebnímu hodnocení, stanovisko služebního funkcionáře k odvolání hodnoceného s řádným odůvodněním a rozhodnutí odvolacího orgánu. Podle druhého odstavce téhož ustanovení se se schváleným služebním hodnocením kromě hodnoceného mohli seznámit jen nadřízení služební funkcionáři, příslušní personální pracovníci a pracovníci inspekčních orgánů v resortu ministerstva vnitra České republiky. Členové poradních komisí se mohli seznámit se schváleným služebním hodnocením při plnění úkolů vyplývajících z členství v těchto komisích. S obsahem služebního hodnocení se mohli seznámit též soud a zástupce policisty. Předmětný výnos byl v roce 2000 nahrazen vyhláškou Ministerstva vnitra č. 161/2000 Sb., kterou se upravují některé podrobnosti služebního poměru příslušníků Policie České republiky, a posléze vyhláškou Ministerstva vnitra č. 287/2002 Sb., kterou se upravují některé podrobnosti služebního poměru příslušníků Policie České republiky. Obě tyto vyhlášky již podrobně neupravovaly proces pořizování služebního hodnocení ani omezení přístupu k tomuto hodnocení; obsah však zůstal v podstatě nezměněn, stejně jako právo hodnoceného policisty podat proti služebnímu hodnocení odvolání.

Z citovaných ustanovení jednoznačně vyplývá, že služební hodnocení policisty vydané podle § 15 zákona č. 186/1992 Sb. nemá regulativní funkci, a není tudíž vnitřním pokynem nebo personálním předpisem, na nějž by se vztahovala výjimka uvedená v § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. To však ještě neznamená, že odepření poskytnutí tohoto dokumentu žalobci bylo ze strany žalovaného nezákonné.

Podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. v rozhodném znění se tento zákon nevztahuje na poskytování osobních údajů a informací podle zvláštního právního předpisu, kterým je mimo jiné i zákon č. 101/2000 Sb. Podle § 4 písm. a) tohoto zákona se osobním údajem rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti již například uznal, že osobním údajem může být i číslo mobilního telefonu, přičemž vyšel z toho, že „[p]lná identita fyzické osoby v současných podmínkách technologicky vyspělé společnosti, tj. za vysokého stupně rozvoje elektronických a jiných médií, která jsou většinou populace snadno dostupná, ve své podstatě neznamená nic jiného, než možnost tuto osobu určitým způsobem kontaktovat, aniž by bylo nutno znát místo jejího aktuálního pobytu. Proto se výklad pojmu „osobní údaj“ nemůže omezit striktně jen na znalost např. rodného čísla, adresy či pracoviště subjektu údajů“ (viz rozsudek ze dne 12. 2. 2009,

č. j. 9 As 34/2008 - 68, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud tedy v citovaném rozsudku zaujal rozšiřující výklad pojmu osobní údaj a jako test stanovil možnost určitou osobu nějakým způsobem kontaktovat. Podle § 4 písm. b) téhož zákona je citlivým údajem osobní údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuálním životě subjektu údajů a jakýkoliv biometrický nebo genetický údaj subjektu údajů.

Z vyhlášky č. 287/2002 Sb., která byla účinná v době tvorby posuzovaného služebního hodnocení policisty ppor. Ing. M. K., plyne, že služební hodnocení obsahuje (samozřejmě kromě nutných identifikačních údajů hodnoceného policisty a služebního zařazení) mimo jiné informace o uplatňování dosaženého vzdělání policisty a dalších kvalifikačních předpokladů pro výkon funkce, popřípadě dalších požadavků pro řádný výkon služby, speciálních znalostí v praxi a jejich rozšiřování nebo zvyšování v souladu s potřebami výkonu služby, informace o úrovni praktických zkušeností a speciálních schopností, popřípadě zručností, o dodržování služební kázně a projevech morálně volných vlastností při plnění služebních úkolů, způsobilosti seznamovat se s utajovanými informacemi a schopnosti zabezpečovat jejich ochranu, či informace o zdravotní, duševní a fyzické způsobilosti policisty pro výkon funkce. Služební hodnocení tedy zpravidla obsahuje (a je tomu tak i v projednávaném případě) osobní a citlivé údaje ve smyslu § 4 písm. a) a b) zákona č. 101/2000 Sb., a je proto vyloučeno z působnosti zákona č. 106/1999 Sb. O správnosti této úvahy svědčí i dříve platné omezení přístupu ke služebnímu hodnocení zakotvené ve výnosu č. 374/1992 Sb., které sice pozdější vyhlášky nepřevzaly, avšak současně nezměnily podstatně obsah služebního hodnocení. Stále se tedy jedná o materiál, který je součástí personálního spisu policisty, obsahuje osobní a citlivé údaje a jeho účelem je hodnocení kvalit a osobnostních předpokladů policisty k výkonu funkcí v rámci Policie ČR.

Nejvyšší správní soud se v této souvislosti musel zabývat i tím, zda odepření poskytnutí této informace je v souladu s principem restriktivního výkladu výjimek obsažených v zákoně č. 106/1999 Sb. a zda jde ještě o výklad ústavněkonformní. Vyšel přitom z názoru Ústavního soudu uvedeného v usnesení ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, <http://nalus.usoud.cz>. Podle Ústavního soudu je právo na informace „*v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Právu na informace odpovídá obecná povinnost, aby nikdo, koho k tomu neopravňuje zákon, a nad míru, ve které ho k tomu opravňuje zákon, nikomu v podání informace nebránil. Právo na informace lze omezit toliko zákonem a to za splnění dvou podmínek: předně že se tak děje za některým z účelů taxativně uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze.*“ Podle názoru Nejvyššího správního soudu jsou předpoklady omezení práva na informace v případě služebního hodnocení policisty splněny. Předně se jedná o opatření nezbytné z důvodu ochrany práv a svobod druhých – tedy práva hodnoceného policisty na ochranu soukromého života, které v tomto případě musí převládnout nad žalobcem prosazovaným právem na informace. V hodnocení se však mohou objevit i informace týkající se bezpečnosti státu či veřejné bezpečnosti. Konečně není představitelné, jakým jiným způsobem by bylo možné cíle omezení dosáhnout jinak.

Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že odepření poskytnutí služebního hodnocení npor. Ing. M. K. bylo souladné se zákonem. Skutečnost, že

žalovaná i městský soud odepření této informace podřadily pod jinou normu zákona č. 106/1999 Sb., nepovažoval zdejší soud za natolik zásadní, aby musela sama o sobě vést ke zrušení rozsudku městského soudu. Vyšel přitom z nedávného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, www.nssoud.cz, podle nějž „[p]oužil-li krajský soud při řešení rozhodné právní otázky nesprávný právní předpis, bude tedy nutno zásadně jeho rozhodnutí v řízení o kasační stížnosti zrušit. Výjimkou z tohoto pravidla budou situace, kdy půjde o takovou skutkovou či právní otázku, u níž bude moci kasační instance bez rozsáhlejšího doplňování řízení s jistotou usoudit, že použití nesprávného právního předpisu při jejím posouzení nemohlo mít ze žádných hledisek, která mohou být pro dotčené osoby či orgány významná, vliv na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, a u níž bude možno rozumně předpokládat, že ani v budoucnu samotný fakt použití nesprávného právního předpisu nebude mít pro tyto osoby resp. orgány nepříznivé právní důsledky.“ Nejvyšší správní soud v projednávaném případě neshledal, že by jiné právní posouzení mělo vliv na zákonnost odepření požadované informace a že by takové nesprávné právní posouzení vyvolávalo v budoucnu pro účastníky řízení nepříznivé právní důsledky. Podstatné v tomto ohledu je, že Nejvyšší správní soud se s městským soudem i s žalovanou ve výsledku shoduje, tj. že odepření požadované informace bylo oprávněné. Je tedy zachován status quo a pro žalobce ani pro žalovanou se aplikací jiné právní normy nic nemění.

Zcela jiná situace je však v případě žalobcem požadovaného č. l. 25 stížnostního spisu obsahujícího kopii z knihy návštěv v budově správního orgánu prvního stupně. Městský soud zde dospěl k závěru, že zápisy učiněné v knize návštěv nenáleží do plnění autoritativních, veřejně kontrolovatelných úkolů Policie ČR a příslušný orgán Policie ČR proto nebyl ve vztahu k tomuto požadavku žalobce povinným subjektem podle § 2 zákona č. 106/1999 Sb. Navíc se dle městského soudu jedná o informaci vztahující se k vnitřním pokynům a instrukcím, na niž dopadá výlučka podle § 11 odst. 1 písm. a) téhož zákona. S těmito názory městského soudu se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Sama žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že oprávnění Policie ČR ke zjišťování totožnosti osob vstupujících do objektů Policie ČR vyplývá z § 1 odst. 2 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, a ze zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, jakož i z prováděcí vyhlášky Národního bezpečnostního úřadu č. 528/2005 Sb., o fyzické bezpečnosti a certifikaci technických prostředků (příloha č. 1, část 4.3). Před 1. 1. 2006 byla obdobná úprava obsažena v zákoně č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů, a v prováděcí vyhlášce č. 339/1999 Sb., o objektové bezpečnosti. Činnost spočívající v evidenci vstupu osob do objektů Policie ČR tedy patří mezi úkoly Policie ČR; k evidenci byl dle vyjádření žalovaného oprávněn i správní orgán prvního stupně, neboť v jeho sídle byly zřízeny zabezpečené oblasti se stupněm utajení vyhrazené a důvěrné, čímž byly splněny podmínky tehdy účinného zákona a vyhlášky.

Nejvyšší správní soud se k otázce působnosti povinného subjektu podle § 2 zákona č. 106/1999 Sb. v obecnější rovině vyjádřil též v rozsudku ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009 - 59, www.nssoud.cz. Soud konstatoval, že „[k] působnosti povinného subjektu se tedy vztahují zpravidla všechny informace, které má objektivně k dispozici. Tento závěr logicky plyne ze zásady zákonnosti výkonu veřejné moci. Povinný subjekt je povinen vykonávat svou činnost pouze v mezích a způsoby stanovenými zákonem a pokud v rámci své činnosti fyzicky disponuje některými informacemi, mělo by to být pouze v důsledku výkonu jeho zákonné působnosti. Žadatel o informaci tak má právo na sdělení všech údajů, s nimiž povinný subjekt pracuje a jejichž poskytnutí není vyloučeno či omezeno podle § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím. (...) Nicméně lze si představit i situace, kdy by povinný subjekt určitou informací disponoval a ta by se přitom vůbec netýkala jeho působnosti. Např. kdyby žadatel po Státním úřadu pro jadernou bezpečnost či po Českém báňském úřadu žádal poskytnutí informací obsažených v knize Krakatit od Karla Čapka, pak by samozřejmě bylo na místě takovou žádost odložit podle § 14 odst. 5 písm. c) citovaného zákona, byť by se tato kniha fyzicky nacházela v knihovnách uvedených správních orgánů.“ Jestliže tedy správní orgán prvního

stupně v rámci své zákonem stanovené činnosti vedl evidenci návštěv a tuto evidenci měl objektivně k dispozici, nepochybně se jednalo o informace, které byly v jeho působnosti, a vůči nimž měl správní orgán prvního stupně postavení povinného subjektu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

Názor městského soudu tedy neobstojí; Nejvyšší správní soud se nicméně neztotožňuje se žalobcem v tom, že by městský soud v této souvislosti porušil principy soudního přezkumu správních rozhodnutí. Správní soudy jsou nepochybně vázány přísnou dispoziční zásadou, a vady rozhodnutí z úřední povinnosti zjišťují ex offio jenom tam, kde jim to ukládá zákon (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) nebo jejichž přezkum z úřední povinnosti dovedl ve své judikatuře Nejvyšší správní soud (např. usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS). Pokud však před městským soudem byla zpochybněna zákonnost odepření poskytnutí požadované informace, byl městský soud v souladu se zásadou *iura novit curia* oprávněn posoudit, zda žalovaná aplikovala správné právní předpisy a zda je správně vyložila. Shledal-li městský soud, že zákon č. 106/1999 Sb. na poskytnutí č. l. 25 stížnostního spisu nedopadá, jelikož žalovaná nebyla v tomto případě povinným subjektem, byl povinen tuto skutečnost konstatovat, a nelze mu proto vytýkat, že tak učinil. Jinou otázkou ovšem je – a zde se Nejvyšší soud opět přiklání k názoru žalobce, že v takovém případě měl městský soud rozhodnutí žalované zrušit, neboť nebyla-li žalovaná povinným subjektem, nemohla ve vztahu k č. l. 25 stížnostního spisu vydat rozhodnutí o neposkytnutí požadované informace. Naopak postupem podle § 14 odst. 3 písm. b) měla být žádost žalobce v této části odložena a žalobce o tom měl být do tří dnů informován. Tyto úvahy jsou nicméně vzhledem k výše uvedenému pochybení městského soudu bezpředmětné.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tvrzením městského soudu, že poskytnutí č. l. 25 stížnostního spisu by mohlo být odmítnuto podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Podle názoru zdejšího soudu nejde akt, kterým jsou regulovány vztahy mezi zaměstnavatelem a zaměstnanci nebo výhradně uvnitř úřadu, aniž by se výsledky takové regulace projevíly navenek ve vztahu k třetím osobám. Nejde tedy o vnitřní pokyn či personální instrukci; účelem knihy návštěv je pouze v souladu se zákonem vést evidenci pohybu nepovolaných osob v zabezpečeném objektu.

Současně se Nejvyšší správní soud neztotožňuje s názorem žalovaného, že požadovanou kopii listu z knihy návštěv nelze poskytnout z důvodu podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., jelikož obsahuje osobní údaje (k pojmu osobní údaj viz též výše citovaný rozsudek ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008 - 68). Na požadovaném listu stížnostního spisu je ve sloupcích uvedeno datum, čas příchodu, jméno a číslo občanského průkazu návštěvy, hodnost a příjmení policisty, za kterým návštěva směřuje, a konečně čas odchodu. Z těchto údajů nelze za osobní údaje považovat datum, čas příchodu a odchodu, neboť na jejich základě je v podstatě vyloučeno určit nebo kontaktovat konkrétní osobu. Pokud jde o hodnost a příjmení policisty, jedná se o údaje o veřejném činiteli, které jsou zpravidla veřejně dostupné (na internetu či přímo v objektech Policie). Za osobní údaj však zdejší soud nepovažuje ani jméno a příjmení osoby (návštěvníka) ve spojení s číslem jeho občanského průkazu. Ani na základě těchto údajů totiž není možné konkrétní osobu určit nebo kontaktovat. Neexistuje totiž žádný veřejně dostupný registr čísel občanských průkazů, v němž by bylo možné zjistit identitu osoby podle čísla průkazu. Navíc v případě čísla občanského průkazu se jedná o označení, které je v průběhu času proměnlivé. Fyzická osoba totiž neobdrží jedno číslo občanského průkazu na celý život, nýbrž při každé výměně tohoto průkazu získává průkaz s číslem novým. Ani ve spojení tohoto čísla se jménem a příjmením fyzické osoby nelze zpravidla zjistit konkrétní identitu, a to tím spíše, jedná-li se o údaje z knihy návštěv vedené na služebně Policie v Praze – tj. v místě, kde množina potenciálních návštěvníků je velmi rozsáhlá. Nejvyšší správní soud uzavírá, že odepření

poskytnutí informace na č. l. 25 stížnostního spisu z důvodů podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. bylo nezákonné.

S ohledem na shora uvedené je třetí kasační námitka žalobce důvodná, a tím je dán i kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Poslední kasační námitka se týkala vady řízení před správním orgánem spočívající v tom, že žalobcovu věc projednávala vyloučená osoba. Konkrétně dne 20. 1. 2006 byl z projednávání a rozhodnutí věci vyloučen npor. Bc. P. D., vedoucí Skupiny vnitřní kontroly Obvodního ředitelství Praha II. Dne 24. 1. 2006 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí ve věci a dne 20. 2. 2006 rozhodnutí žalované o odvolání (právní moci nabylo dne 10. 3. 2006). Dne 28. 3. 2006 byl žalobce přípisem správního orgánu prvního stupně vyzván, aby se dostavil k poskytnutí požadovaných informací, přičemž na tomto přípisu bylo uvedeno, že věc vyřizuje Mgr. V. H., policejní inspektor. Žalobce v reakci na tento přípis požádal o sdělení, kdo je v jeho věci oprávněnou úřední osobou. V odpovědi správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 5. 2006 bylo uvedeno, že oprávněnou úřední osobou je Mgr. V. H., služebně zařazený ke Skupině vnitřní kontroly Obvodního ředitelství Policie ČR Praha II. Dne 10. 5. 2006 žalobce namítl, že byli-li z projednávání a rozhodování jeho věci vyloučeni vedoucí Skupiny vnitřní kontroly Obvodního ředitelství Praha II, brání tato skutečnost tomu, aby věc namísto něj vyřizovala jiná úřední osoba ze stejného útvaru a vyloučenému vedoucímu podřízená. Na to reagoval správní orgán prvního stupně dopisem ze dne 19. 5. 2006. V něm uvedl, že formální hierarchie nadřízenosti a podřízenosti mezi vedoucím a policejním inspektorem Skupiny vnitřní kontroly Obvodního ředitelství Praha II neexistuje, neboť Mgr. V. H. byl vyřizováním věci pověřen přímo ředitelem tohoto ředitelství. Dále žalobci sdělil, že jeho podání nebude posuzováno jako námitka podjatosti, neboť předmětná věc byla ukončena dne 10. 3. 2006, kdy nabylo právní moci rozhodnutí žalované o odvolání.

K žalobní námitce žalobce vedené v tomto směru městský soud uvedl, že se jedná o námitku ve vztahu ke správnímu řízení opožděnou, neboť žalobce se začal zajímat o osobu vyřizující jeho věc až poté, kdy mu nebylo k jeho žádosti o informace vyhověno v plném rozsahu. Ve vztahu k soudnímu přezkumu městský soud považoval námitku za účelovou; pokud by namítané skutečnosti byly vůbec vadou řízení, což soud neshledal, neměly by vliv na zákonnost rozhodnutí žalované.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem městského soudu, že se ze strany žalobce jednalo o námitku nekorektní nebo účelovou. Pokud by ve věci rozhodovala vyloučená úřední osoba, jednalo by se totiž nepochybně o vadu spadající pod § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé). Z ustanovení § 9 až 13 správního řádu z roku 1967, který na dané řízení dopadal, je zřejmé, že se vyloučený pracovník správního orgánu nesmí podílet na projednávání a rozhodování věci. Nebyla-li by uvedená ustanovení dodržena a ve věci by skutečně rozhodovala vyloučená osoba, jistě by tato vada řízení mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Je přitom nerozhodné, že se účastník řízení o této skutečnosti dozvěděl až po vydání napadených správních rozhodnutí, pokud včas vyšla najevo v řízení před správním soudem.

Skutková stránka věci nicméně možnost existence případné vady správního řízení nepotvrzuje. Z dopisu správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 5. 2006 vyplývá, že Mgr. V. H. byl vyřizováním věci žalobce pověřen až dne 17. 3. 2006, tj. poté, co nabylo právní moci rozhodnutí žalované o odvolání. V mezidobí mezi rozhodnutím o vyloučení npor. Bc. P. D. a mezi pověřením Mgr. V. H. (konkrétně od 19. 1. 2006 do 16. 3. 2006), věc vyřizoval velitel Služby pořádkové a železniční Policie Obvodního ředitelství Praha II, pplk. Bc. L. D., jak vyplývá

ze záznamu obsaženého na č. l. 82 správního spisu. Z uvedeného je zřejmé, že Mgr. V. H., který byl ve vztahu podřízenosti k vyloučenému npor. Bc. P. D., věc po rozhodnutí o vyloučení npor. Bc. P. D. nevyřizoval. Naopak až do nabytí právní moci rozhodnutí žalované (a nějakou dobu poté) se věcí zabýval pplk. Bc. L. D., který byl zařazen v jiném oddělení správního orgánu prvního stupně, a tudíž nebyl ve vztahu podřízenosti k vyloučenému npor. Bc. P. D. Na projednávání a rozhodování věci se tudíž ani v prvním ani ve druhém stupni nepodílela vyloučená osoba, a námitka žalobce je proto nedůvodná. Pokud bylo vyřizování věci po nabytí právní moci rozhodnutí žalované o odvolání přiděleno osobě, která by měla být z projednávání a rozhodování věci vyloučena, nemůže k tomu Nejvyšší správní soud přihlížet, neboť tato skutečnost nemá vliv na zákonnost rozhodnutí žalované, které žalobce správní žalobou napadl.

Nejvyšší správní soud tedy zrušil napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nesprávný právní názor týkající se č. l. 25 stížnostního spisu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž bude krajský soud vázán názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu. V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2009

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu